

De l'esperança al desassossec infinit

written by Jaume Gras i Bartrolí | 15 de juliol de 2025

L'objectiu principal dels establerts a la Catalunya autonòmica no és un altre que fer diners. No existeix cap projecte polític o cívic a l'horitzó. I molt menys nacional més enllà de la xerrameca incorporada en la propaganda des dels vuitanta. Ja fa molts anys que no n'hi ha. La transició cap a la Monarquia només fou el camí cap a l'assimilació a Espanya, a poc a poc, amb tranquil·litat i fent veure que anàvem endavant, cap a Europa. L'objectiu primordial era mantenir el domini dels 40 anys pretèrits fent-nos creure que allò no havia fet sinó començar.

L'objectiu és mantenir el domini i fer diners aprofitant el que la Constitució ens ha donat, els hi ha donat, i que el temps potser s'acaba. L'objectiu primordial de les grans corporacions bancàries, empresarials i polítiques, és a dir de l'Espanya completa, no és altra que treure un suc infinit a una plataforma de negocis en la qual el volum, el nombre de persones, les masses, són la font imprescindible per saciar les seves necessitats. Que ningú es pensi que la meua queixa reivindiqui una societat més intervinguda pel paternalisme d'estat. Al contrari, perquè la Catalunya contemporània és la que ha estat més estatitzada des dels anys quaranta amb la Falange i ja sabem on som ara a l'escala de la civilitat occidental. Som on ens ha dut l'autonomia que s'ha entès a la perfecció amb els qui diuen què cal fer i es queden amb les regalies dels diners públics mitjançant mil i una filigranes. Es queixaven de l'escola concertada i ara fins i tot les voreres ho estan amb centenars de bars infectes a cada cantonada. I desenes de milions públics s'esmunyen mitjançant la hipocresia solidària. Els cal importar entre cent o cent cinquanta mil persones l'any si es vol que el seu "país" no acabi de sucumbir.

D'ençà dels anys seixanta, els anys de recuperació miraculosa i la inflació demogràfica amb milions de nouvinguts, els grans extractors de la Catalunya moderna no saben fer altra cosa que treure profit del territori amb l'aportació d'un gran volum de persones perquè els seu compte de resultats sigui sempre satisfactori. Perquè els diners circulin cal que el PIB augmenti, sigui com sigui.

La maquinària ha de funcionar i per fer-ho no poden baixar de la bicicleta. Les perspectives del sector immobiliari són ara extraordinàries perquè hi ha un munt de gent malvivint en habitacions que obre una finestra d'oportunitat immensa a aquests mercats tan interessadament descontrolats. Ara la festa, si cal, els hi pagarà l'Estat.

L'increment del PIB satisfà acríticament a tots els rentacares regionals. Quan més PIB els instal·lats hi guanyen i el poble català hi perd. Més PIB vol dir més volum d'activitat i més regalies via impositiva, ni que sigui l'IVA del menjar. Més despesa pública que s'afronta no pas amb més recursos sinó amb el deteriorament dels equipaments i els serveis, any rere any.

Ja no enganyen a ningú. En la perspectiva més immediata, que és l'única que preval, no existeix ni país, ni justícia social, ni sentit comú, ni racionalitat. Quan algú diu fer país no vol dir res més que estabornir-lo definitivament amb quatre rondalles que els feligresos de la confraria del *Bon català* repetiran com a cíborgs autocompassius.

El compte de resultats sempre es troba en l'horitzó d'una actuació grotesca i reiterativa sense límit. Ja hem vist quin és el balanç col·lectiu dels darrers quaranta anys que havien de ser els de l'esperança i el redreçament nacional. Del projecte de l'allunyament de l'Espanya negra i la recuperació de les llibertats nacionals ens han dut al Tercer Món sense

necessitat de viatjar com reclamava el president Illa. Això sí que té mèrit.

Un frau absolut on la pobresa importada, el col·lapse social més absolut, la brutícia més abjecta, són els referents que es poden tastar des de fa un munt d'anys. Com vols que un país tingui bones escoles si només reflecteix brutícia per tot arreu? Vagis on vagis, les paperetes sempre estan plenes i totes les parets, des de Portbou a les Cases d'Alcanar estan fastigosament *graffitades* després que ells mateixos diguessin que això de pintar-les era educatiu, o inclusiu.

D'on prové tant desvergonyiment? Com es fabrica un comportament tan infecte i egoista que eludeix d'aquesta manera la realitat, la gent, la seva pròpia consciència, mentre la claca mediàtica els hi canta les excel·lències i mira només els *ets i uts* dels països verament avençats i a veure que perpetra Donald Trump?

Com pot ser que els catalans hàgim pogut viure de la fantasia més infantil durant tants anys?